

РЕШЕНИЕ

№ 12938

гр. София, 26.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 28.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **3846** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК във вр. чл.28, ал.1 от Закона за хазарта.

Образувано е по жалба на „КАЗИНО ЕСКЕЙП гр. ИСПЕРИХ“ ООД, представлявано от С. Н. Т. срещу решение № 000030-3457/25.03.2024г. на изпълнителен директор на Национална агенция за приходите /НАП/.

В обстоятелствената част на жалбата са въведени съображения за незаконосъобразност на акта, поради постановяването му в противоречие с нормите на материалния закон. Изложено е, че след връщане на 27.06.2023г. на недължимо заплатената държавна такса по чл.30, ал.6 ЗХ, ответникът не се е съобразил с разпоредбата на чл. 129, ал. 6 ДОПК, според която „недължимо внесени или събрани суми, с изключение на задължителни осигурителни вноски, се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите“. Приложение намирали разпоредбите на чл.128-чл.130 ДОПК, доколкото в ЗХ липсвала уредба на хипотезите, когато недължимо платени суми бъдат върнати и непълнотата на закона се преодолявала чрез прилагането на чл. 46, ал. 2 ЗНА. На основание чл. 46, ал. 2 ЗНА и предвид липсата на изрична правна регламентация за възстановяване на недължимо платените суми заедно със законната лихва, приложение намирал чл. 129, ал.6 ДОПК. В условията на евентуалност, жалбоподателят счита, че лихвата е дължима на основание чл. 84 от ЗЗД, като макар и акцесорно вземане нямало пречка същата да бъде претендирана в рамките на отделно производство.

Оспорва аргументите на ответника, залегнали в акта, като счита, че позоваването на чл. 46, ал. 2 ЗНА в конкретната хипотеза е съвършено допустимо и правилно и такава е тезата застъпвана във формираната по въпроса съдебна практика. Напълно ирелевантно било разграничаването което се прави от ответника на функциите на изпълнителния директор на НАП като орган по приходите и като упражняващ надзор върху хазарта и хазартната дейност.

На следващо място, нямало пречка лихвата да бъде претендирана в рамките на отделно производство, което се отнасяло както за лихви дължими в резултат на гражданскоправни отношения, така и за такива чиято дължимост е резултат от административноправни отношения.

По тези съображения, моли да бъде отменено оспореното решение, като се осъди Националната агенция за приходите да изплати на „КАЗИНО ЕСКЕЙП гр.ИСПЕРИХ“ ООД, ЕИК[ЕИК] сумата от 2 883,88 лева, представляващи лихва за забава върху недължимо внесена и възстановена държавна такса в размер на 25 000.00 (двадесет и пет хиляди) лева. Заявено е искане за присъждане на направените разноски, съобразно приложен списък по чл.80 ГПК.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят не изпраща процесуален представител, който да заяви становище във връзка с така направеното оспорване на акта. Постъпили са на 27.06.2024г. молба и на 09.07.2024г. писмени бележки от адв. К. Г., в които се излага, че жалбата се поддържа, а по същество се иска нейното уважаване по съображенията изложени в писмен вид.

Ответникът- изпълнителен директор на НАП, чрез своите процесуални представители юрк. В. Я. и юрк. Е. П. оспорват жалбата. По същество се сочат доводи за нейната неоснователност и законосъобразност на постановения акт. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Подробни съображения са развити в писмено становище от 28.06.2024г., в което се акцентира, че е неприложим чл. 129, ал. 6 ДОПК относно възстановяване и прихващане на недължимо платени или събрани суми за такси, установени на основание на закон (чл. 162, ал. 2, т. 3 ДОПК), тъй като при и по повод дейностите по надзор върху хазарта и хазартните дейности изпълнителният директор на НАП действал в качеството на орган, упражняващ държавен надзор в областта на хазарта (чл.16 от ЗХ), а не в качество на орган по приходите (както е предвидено в хипотезата на чл. 129 от ДОПК).

На следващо място, производството по реда на чл. 129 от ДОПК, приключвало с акт за прихващане и възстановяване /АПВ/ или с ревизионен акт, като тяхното обжалване се извършвало по реда на ДОПК пред висшестоящия на органите по приходите, административен орган. Съвсем друг характер и приложим ред било производството по установяването на дължимостта и точния размер на неплатени държавните такси, вкл. тези по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, които попадали извън предмета на ДОПК. Това производство не се осъществявало от органи по приходите и приключвало с акт за установяване на публично държавно вземане на изпълнителния директор на НАП, в качеството му на регулатор в областта на хазарта. Именно поради тези обстоятелства, изпълнението на съдебни решения или уважаване на молби по искания за възстановяване на недължимо платени такси се приключвало с решение на изпълнителния директор на НАП, което подлежало на обжалване по съдебен ред поради липса на по-горестоящ орган.

От друга страна „КАЗИНО ЕСКЕЙП гр.ИСПЕРИХ“ ООД не е подало жалба срещу

Решение № 000030-4577/02.06.2023 г., както и искане за допълване диспозитива на това решение, в разпоредителната част на което е била уважена само претенцията за възстановяване на надвнесени суми. Поради това, моли съдът да потвърди, като правилно и законосъобразно решение № 000000-3457/25.03.2024 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите и да се отхвърли като неоснователна жалбата на „КАЗИНО ЕСКЕЙП гр.ИСПЕРИХ“ ООД.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в процеса и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства по чл.235, ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

„КАЗИНО ЕСКЕЙП гр. ИСПЕРИХ“ ООД е организатор на хазартни игри с игрални автомати и притежава лиценз за организиране на игри с игрални автомати в обект в [населено място], област Р., [улица]. Лицензът е издаден въз основа на решение № 000030-5190/02.06.2022 г. на изпълнителния директор на НАП и е със срок на действие до 17.06.2027г.

С решение № 000030-4577/02.06.2023 г. на изпълнителния директор на НАП е уважено искане вх. № 26-К-1049/11.07.2022 г. на „КАЗИНО ЕСКЕЙП гр. ИСПЕРИХ“ ООД за възстановяване на недължимо внесена и платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 25 000.00 /двадесет и пет хиляди/ лева за обект, находящ се в [населено място], област Р., [улица].

С искане вх. № 26-К-413/26.02.2024 г., депозирано от пълномощника на „КАЗИНО ЕСКЕЙП гр. ИСПЕРИХ“ ООД до изпълнителния директор на НАП е поискано заплащане на сумата от 2 883,88 лв., представляваща лихва за забава върху недължимо внесената и възстановена с решение № 000030-4577/02.06.2023 г. на изпълнителния директор на НАП държавна такса в размер на 25 000.00 лв. за периода 03.06.2022г.-27.06.2023г.

Административното производство е приключило с издаването на оспореното решение № 000030-3457/25.03.2024г. на изпълнителен директор на Национална агенция за приходите, с което искане вх. № 26-К-413/26.02.2024г. е оставено без уважение. Отказът е мотивиран с неприложимост на способът за преодоляване на непълноти в закон, установен в чл. 46, ал. 2 от ЗНА, тъй като в дейността си по надзор на хазарта, изпълнителният директор на НАП не действал в качеството си на орган по приходите, каквото е изискването на чл. 129, ал. 5 от ДОПК. Допълнително се излагат и доводи за липсата на подадено искане за допълване на диспозитива на влязлото в сила решение № 000030-4577/02.06.2023 г. на изпълнителния директор на НАП по отношение на лихвите, поради което и последващи претенции на организатора били недопустими. При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок, считано от 25.03.2024г. – датата на връчването му на неговия адресат.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, посочени от „КАЗИНО

ЕСКЕЙП гр. ИСПЕРИХ“ООД, представлявано от С. Н. Т. и на всички основания по чл.146 АПК, преценява следното:

На първо място, актът е постановен от компетентен орган по см. на чл.17, ал.1, т.16 от ЗХ.

В чл. 17 от ЗХ са уредени функциите и правомощията на изпълнителния директор на НАП, който съгласно чл. 16 от ЗХ осъществява държавния надзор в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Според чл. 17, ал. 1, т. 16 от ЗХ изпълнителният директор на НАП осъществява и други правомощия, освен посочените в т. 1-15, в областта на хазарта и свързаните с него дейности, предвидени в нормативен акт. Съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗДТ контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи и бюджетни организации и съдилищата. Изпълнителният директор на НАП е органът, който следва да издаде акта и пред когото следва да се подаде искане за прихващане и/или възстановяване на недължимо платени такси, тъй като той е органът, който осъществява регулацията по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощията да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Следователно, изпълнителният директор на НАП, е материално компетентният орган да разрешава, респ. да отказва възстановяването на недължимо платени такси, както и да определя размер на законната лихва върху върнатите суми. Не се констатира порок на решението по чл.146, ал.1 от АПК.

На второ място, оспореният акт е издаден в писмена форма и съдържа нормативно установените в чл.59, ал.2 от АПК реквизити. Посочени са обективно и пълно фактическите основания за неговото постановяване. Изложените в акта факти съответстват на приложените по делото писмени доказателства. Не се установява порок във формата по см. на чл. 146, т. 2 от АПК, който да обуславя отмяна на акта /Постановление № 4/1976г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС; Тълкувателно решение № 16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд/. Ответникът е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал. Ответникът, чрез своите фактически констатации обосновава е посочил действителното правно положение, не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално осъществени. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висящия съдебен процес.

На трето място, мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издадения акт /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/.

Преценката на административния орган в случая е направена, след като са обсъдени всички релевантни за случая факти и обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл.35 и чл.36 от АПК, изискващи индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. Съобразно служебното начало в административния процес, административният орган е събрал

всички необходими доказателства, извършил е надлежна проверка на същите, а окончателният правен резултат е в съответствие с приетите фактически установявания. Не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до неправилно приложение на материалния закон, тъй като фактите вярно са подведени под съответните материалноправни разпоредби. Не е нарушено и накърнено правото на защита на жалбоподателя в хода на производството. В случай, че жалбоподателят не се е запознал с всички събрани по преписката доказателства, това процесуално право той може да упражни в пълен обем в съдебния процес, като оспори писмените доказателства или представи нови такива.

На четвърто място, спорът между страните се свежда до приложението на нормите на материалния закон- чл.146, т.4 от АПК.

Претенцията на „КАЗИНО ЕСКЕЙП гр. ИСПЕРИХ“ ООД, представлявано от С. Н. Т. за заплащане на лихви произтича от възстановяване на недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ с решение № 000030-4577/02.06.2023 г. на изпълнителния директор на НАП.

Разпоредбата на чл. 96, ал. 4 от ЗХ регламентира, че недължимо платени или събрани суми по ал. 1-3 (такси по чл. 30, ал. 3 и ал. 4 от ЗХ, годишни такси за социално отговорно поведение, глоби и лихви) и подлежащи на възстановяване се прихващат или възстановяват по реда на ДОПК. Следователно, редът по ДОПК не е приложим към таксите по чл. 30, ал. 5 и ал. 6 от ЗХ. В подкрепа на този извод е и обстоятелството изтъкнато в мотивите на оспореното решение, че при и по повод дейността си по надзор на хазарта, изпълнителният директор на НАП не действа като орган по приходите, така както е предвидено в нормата на чл. 129 от ДОПК. Едновременно с това производството по чл. 129 от ДОПК приключва с акт за възстановяване и прихващане, а в случая възстановяването на недължимо платената такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ е извършено въз основа на решение на изпълнителния директор на НАП, в качеството му орган по надзор на хазарта.

След като в чл.92 от ЗХ не е уредена процедурата за възстановяване на таксите по чл. 30, ал. 5 и ал. 6 от ЗХ, правилно е приел административният орган, че не е приложима разпоредбата на чл. 129, ал. 6 от ДОПК. Следователно щом за главницата не се прилагат правилата на глава 16 „Особени производства“, Раздел I „Прихващане и възстановяване“, чл. 128 - чл. 132 на ДОПК, то същите не могат да бъдат отнесени и към акцесорното вземане – за законната лихва за недължимо платена такса по чл.30, ал.6 ЗХ.

Законната лихва представлява имуществена вреда - обезщетение за забава, настъпила от издаден незаконосъобразен индивидуален административен акт, а именно: решение № 000030-7409/17.08.2022г. на изпълнителен директор на НАП с което е било отказано възстановяването на платената такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 25 000.00 лева. Този индивидуален административен акт е отменен с влязло в сила решение № 2594/13.04.2023г. по адм. дело № 7889/2022г. на Административен съд София-град. След като вредите са причинени от отменен по съдебен ред административен акт, то претенцията за заплащане на законна лихва следва да бъде предявена по реда на чл.203-чл.207 АПК във вр. чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Този извод се подкрепя и от разясненията, дадени в Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС. В този смисъл, отказът на изпълнителния директор на НАП да възстанови лихвата за забава съответства на приложимия материален закон, тъй като липсва норма в Закона за хазарта, която да задължава ответника да

издаде позитивен за дружеството акт по чл.21 от АПК.

По отношение на доводите изложени в жалбата за евентуално прилагане на нормата на чл. 84 от ЗЗД на основание чл. 46, ал. 2 от ЗНА, се посочва следното: Лихвата по своята същност е обезщетение за вредата, произтичаща от забавеното изпълнение на задължение, имащо за предмет определена сума пари, затова тя се дължи само когато има изрична правна норма относно нейната дължимост или има особено искане от страна на кредитора за нейното заплащане. Искането за заплащане на лихва не е направено от „КАЗИНО ЕСКЕЙП гр. ИСПЕРИХ“ООД нито с молба вх. № 26-К-1049/11.07.2022г. за възстановяване на недължимо платена такса, нито преди постановяване на решение № 000030-4577/02.06.2023г. на изпълнителния директор на НАП, с което тази молба е била уважена. Напротив същото е депозирано, след влизане в сила на този административен акт с молба вх. № 26-К-413/26.02.2024г. След като жалбоподателят предявява искане за заплащане на лихва върху сумата от 25 000.00 лева за периода от внасянето ѝ до нейното връщане /03.06.2022г.-27.06.2023г./, то следва по исков път да установи основанието и размера на своята претенция.

Аргументите на ответника за недопустимост на искането за заплащане на лихва, с оглед влязлото в сила решение № 000030-4577/02.06.2023 г. на изпълнителния директор на НАП и липсата на искане за допълване на неговия диспозитив са ирелевантни към настоящото производство.

В заключение, съдът приема, че решение № 000030-3457/25.03.2024г. на изпълнителен директор на Национална агенция за приходите е законосъобразен административен акт и поради липсата на отменителните основания по чл.146 АПК, следва да бъде потвърдено. При прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170, ал.1 АПК, ответникът доказва съществуването на фактическото и правно основание посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни правни последици за „КАЗИНО ЕСКЕЙП гр. ИСПЕРИХ“ ООД, представлявано от С. Н. Т..

При този изход на спора искането на представителя на ответника за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като се дължи юрисконсултско възнаграждение, съгласно разпоредбата на чл. 143, ал.3 от АПК и чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и с оглед фактическата и правна сложност на делото, размерът на възнаграждението следва да се определи на 100.00 /сто/ лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК,
Административен съд София-град, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „КАЗИНО ЕСКЕЙП гр. ИСПЕРИХ“ ООД, представлявано от С. Н. Т. срещу *решение № 000030-3457/25.03.2024г.* на изпълнителен директор на Национална агенция за приходите.

ОСЪЖДА „КАЗИНО ЕСКЕЙП гр. ИСПЕРИХ“ ООД, представлявано от С. Н. Т., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], пл.“О.“ № 13Б, ет.1 да заплати на Национална агенция за приходите с адрес: [населено място], [улица] сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143, ал.3 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

Съдия: